

Pastorale brief

Editie 7 - 24 juni 2020

Parochies H. Norbertus, H. Christoffel en Thomas a Kempis

Alles wordt anders

Pastoor Ton Huitink

Alles wordt anders....

De meeste locaties van onze drie samenwerkende parochies zijn druk geweest met het klaar maken van de kerken voor een opstart van de vieringen. Hierbij zijn de richtlijnen van RIVM en de bisschoppenconferentie leidend. Het is indrukwekkend wat een werk er is verricht door de vrijwilligers in al die locaties. Door de openstelling van kerken voor het opsteken van een kaarsje was er al enige ervaring opgedaan met looproutes en met het aantal personen dat gelijktijdig de kerk in mocht.

Nieuwe richtlijnen

Met toestemming om weer vieringen te houden, zijn een aantal richtlijnen mee gekomen die onze bisschoppen van Nederland hebben verdeeld over drie protocollen (voor de gelovigen, de bedienaren en de

beheerders van de kerkgebouwen). We hebben ieder protocol nauwkeurig bekeken. Samen met een lid van de locatieraad zijn wij heel praktisch door de kerkruimte gelopen. Uiteindelijk komt de goedkeuring van dat

protocol van het IDB (Interim Dagelijks Bestuur). Alleen de kerken met een goedgekeurd protocol krijgen toestemming om de vieringen vanaf 1 juli a.s.

te hervatten.

Het wordt wennen

Een gevoel van vervreemding overviel ons allemaal. De vreugde om weer samen te kunnen komen, werd toch getemperd, omdat er aan vele eisen moet worden voldaan. Het zal voor onze parochianen die naar de kerk willen flink wennen zijn. Je kunt niet meer zomaar binnenkomen. Je moet je aanmelden. Tijdens de viering wordt er niet gezongen en is het aantal zitplaatsen beperkt. Iedereen moet worden geregistreerd voor het geval er toch een besmetting plaatsvindt. Dan kan er een goed en volledig contactonderzoek plaatsvinden door de GGD. Naast de vieringen leeft er onder velen ook het verlangen om elkaar weer te ontmoeten.

Koffiemomenten

In sommige gemeenschappen gebeurt dit op wekelijkse basis in de ochtend of op de middag. Helaas is de ruimte die daarvoor normaal wordt gebruikt niet voldoende groot. Wanneer er gewoonlijk zo'n 20 of 30 mensen komen in een parochiehuis of parochiezaal, dan is die zaal niet groot genoeg om de voorgeschreven afstand van 1,5 meter te onderhouden. Er zou nog overwogen kunnen worden om gebruik te maken van een tuin of de parkeerplaats van de kerk. Maar daarvoor moeten de weersomstandigheden gunstig zijn en ook daar geldt de regel van 1,5 meter afstand. Niet eenvoudig om de eenzaamheid, waarmee zovelen in deze periode worden geconfronteerd, het hoofd te bieden. Met dit alles in

het achterhoofd ontkomen wij met elkaar niet aan de conclusie dat het niet meer wordt zoals het was. Al onze activiteiten moeten worden heroverwogen in het licht van de veiligheidsvoorschriften die er zijn.

Maatschappelijke onrust

In heel de maatschappij zien we onrust ontstaan, omdat de beperkingen ook vergaande consequenties heeft voor de normale gang van zaken. In Den Haag demonstreren bijna dagelijks beroepsgroepen om meer ruimte te eisen voor hun vak. Zij zijn bang om anders ten onder te gaan door een faillissement. Wat is wijsheid? Wie heeft het antwoord bij uitstek? Ondanks al deze pijnlijke situaties en maatregelen, kunnen en willen we ook weer geen enkel risico lopen. Hoe kunnen we elkaar daarin steun bieden? Er wordt al veel getelefoneerd om tenminste te laten weten dat iemand niet wordt vergeten. Maar voor de lange duur is dat niet genoeg, zo ervaar ik, als ik de verschillende geluiden van parochianen hoor. Ik moet helaas toegeven dat ik ook geen goed antwoord voorhanden heb.

Nieuwe wegen

We moeten zoeken naar nieuwe manieren om elkaar te ontmoeten. Misschien kunnen wij de wekelijkse ontmoetingsmomenten opdelen, zodat op meerdere momenten in de week er met een kleinere groep toch kan worden samengekomen voor ontmoeting en een praatje? Misschien moeten we elkaar helpen om te zoeken naar kansen die deze lastige situatie ons kan bieden. Alles wordt anders. Maar misschien wordt juist ons ongeduld een kans om iets nieuws te gaan ondernemen. Pa-

rochiebestuur en pastoresteam denken graag met u mee. Laat het ons weten als u een nieuw idee heeft. We horen het graag. Wees niet teleurgesteld als het niet kan of mag worden gerealiseerd. We blijven met elkaar in gesprek en delen elkaars zorg en toekomst.

Geloven in de ander: samen één missie!

Fokke van Dalen, diaken

Gebrek aan collectes

Nederlandse missionarissen en missionair werkers zetten zich wereldwijd elke dag in voor hun medemens, ook in deze tijden van het coronavirus. Maar bij gebrek aan openbare vieringen zijn collectes al maanden niet meer gehouden en vermindert ook de ondersteuning van onze missionarissen. De regelmatige vieringen in het kader van Missie, Ontwikkeling en Vrede (MOV) zijn al sedert jaren de aangewezen manier om aandacht te vragen voor mensen in nood. U bent ongetwijfeld langs deze weg vertrouwd geraakt met bijvoorbeeld de actie Solidaridad (in de Adventstijd) en de Vastenactie. Maar in deze periode van online vieren komt het goede werk van onze missionarissen er bekaaid af.

Prachtig doel

Langs deze weg vraag ik toch uw aandacht voor één van de bekende MOV-doelen, namelijk "De week van de Nederlandse Missionarissen". Samen met de lokale bevolking gaan missionarissen de strijd aan tegen

onrecht, armoede en ziekte. Zij steunen mensen in kwetsbare posities in de gemeenschap waarin zij leven. Zij geloven in de kracht van de ander en werken vanuit dat vertrouwen. Daarmee geven zij anderen de hoop en moed om te werken aan een betere wereld. Een mooi verhaal wil ik graag met u delen.

Broeder met visie

Broeder Jan Heuft m.afr. (Missionarissen in Afrika) is 80 jaar en leidt in de stad Algiers in Algerije een organisatie die gestrande migranten ondersteunt. De Nederlandse missionaris zorgt ervoor dat de kinderen van vluch-

Broeder Jan Heuft m.afr.

telingen naar school kunnen gaan. Wat veel Nederlanders niet weten, is dat de buitengrens van Europa is verlegd naar Algerije. Door die barrière komen vele vluchtelingen niet heen. Hun reis stopt in Algerije en wat rest is een illegaal bestaan in dat land. Deze gestrande migranten doen vaak gevaarlijk werk op bouwplaatsen. 'Dan vindt er weer een razzia plaats van de politie en worden er mannen opgepakt. De vrouwen blijven achter met de kinderen,' vertelt broeder Jan. De dagelijkse

strijd om te overleven is zwaar. De vluchtelingen maken veel mee en leven in grote armoede. Broeder Jan steunt die mensen vanuit zijn eigen visie: 'Missie is naar de ander toegaan en samen op weg zijn. De ontmoeting met de ander is een verrijking.'

Ver van huis en toch gekend

Na zijn geloften werd broeder Jan uitgezonden naar Algerije. Pas meer dan vijftig jaar later kreeg hij van de Algerijnse overheid een verblijfsvergunning voor 10 jaar. Dat is vrij uitzonderlijk, aangezien Nederlanders meestal een vergunning krijgen voor een of twee jaar. Broeder Jan: 'Nu met het coronavirus maar hopen dat ik nog tien jaar in leven blijf.' Hij bezocht onlangs een gevangenis op zo'n 150 kilometer afstand van Algiers. De ontvangst ging gepaard met lichte paniek. 'De angst bij de Algerijnen om door buitenlanders met het coronavirus besmet te worden, is groot.' Het verliep desondanks goed: handen wassen onder een kappotkraan, twee meter afstand houden tot de gedetineerde en een mondkapje opdoen. 'Het is met veel vriendelijkheid en gezamenlijk lachen goed afgelopen,' vertelt hij. Broeder Jan begeleidt ook stervende migranten in het ziekenhuis. Mensen die duizenden kilometers van huis zijn. Voor velen is hij de enige aan wie zij zich kunnen vasthouden. 'Ik begeleid mensen die tussen leven en dood staan en probeer hen te laten voelen dat zij erbij horen.'

Help broeder Jan helpen

Wie mensen als broeder Jan wil ondersteunen kan door een gift over te maken op rekening
NL30 RABO 0171 21 1111
of door te gaan naar de website

weeknederlandsemissionaris.nl en online een bedrag te done- ren. Alvast dank voor uw betrokkenheid en steun!

In de voorhof

Preek op roepingenzondag

Theo van der Sman,
emeritus pastoor

Johannes 10,1-10

In die tijd zei Jezus: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Wie niet door de deur, maar langs een andere weg de schaapskooi binnengaat, hij is een dief en een rover. Maar wie door de deur binnengaat, is de herder van de schapen. Hem doet de deurwachter open. De schapen luisteren naar zijn stem; hij roept zijn schapen bij hun naam en leidt ze naar buiten. En als hij al zijn schapen naar buiten heeft gebracht, trekt hij voor hen uit, terwijl zij hem volgen, omdat zij zijn stem kennen. Een vreemde echter zullen ze niet volgen; integendeel, zij zullen van hem wegluchten, omdat ze de stem van vreemden niet kennen.

Veilige stem

Vanuit mijn raam in Hasselt kijk ik uit op een grote weide waar een paar schapen lopen. Er lopen ook een tweetal pony's, daar lopen de schapen vaak bij in de buurt. Pony's zijn wat groter, dat geeft die schaapjes denk ik een veiliger gevoel. Er is een omheining van dun gaas waar wat elektrisch opstaat, zo heb ik schokkend genoeg ontdekt. Ik roep die schapen wel eens, maar

dat haalt niks uit, geen enkele reactie. Maar vlak bij mij op de Eikenlaan, zes huizen verder, woont hun baas. Als hij ze roept, dan rennen ze naar hem toe, dat is een veiliger stem. Mijn stem kennen ze niet, herkennen ze niet, nog niet. Voor die herkenning is, denk ik, tijd en geduld nodig. En misschien wel wat Bix Brokken, dat scheelt ook, zegt mijn straatgenoot.

Herders

Onwillekeurig ben je gevoelig voor de verhalen van goede herders, mensen die zichzelf wegcijferen omwille van het leven van een ander. Toen ik nog ambulance-verpleegkundige was, heb ik meer dan eens meegemaakt, dat iemand zijn leven riskeerde voor een ander, veelal voor een vreemde. Zoals iemand die een brandend huis inging om een kind te redden, weer een ander die in de Waal sprong om een drenkeling het leven te laten behouden. Of iemand die zag hoe een bewusteloze man door dronken omstanders nog steeds werd geslagen en getrapt, een man die tussenbeide kwam en ook klappen opliep en blijvend hersenletsel. Of de man wiens uitvaart ik in Haaksbergen heb gedaan. Terwijl Haaksbergen op 1 april 1945 bij vergissing door geallieerden werd gebombardeerd, waarbij 52 mensen omkwamen, riskeerde hij zijn leven in ruil voor het behoud van kinderen. Hij was de man die op de Buurserstraat twee kinderen tegen de gevel van een huis aandrukte en er zelf bovenop ging liggen, opdat een bomscherp niet de kinderen maar hem zou treffen. De man is er nooit voor onderscheiden geweest en er is geen straat naam hem genoemd.

Niet zwijgen

Bescheiden herders zijn steeds zij, die bereid zijn hun leven voor de weerloze te geven. De schapen voor mijn deur zijn in feite weerloze wezens. Ze hebben geen scherpe tanden en als ze nat zijn en omrollen zijn ze hopeeloos, zo zag ik verleden jaar toen ik er weer een op de pootjes had gezet. En als de wolven in ons land Hasselt aandoen, kunnen ze zich niet verweren. Het inspireerde van één van mijn voorgangers in Tubbergen, pastoor Herman Vredendaal, om aan de hand van dit Evangelie met Roepingenzondag in mei 1942 te preken over het thema. 'Let op voor wolven in schaapskleren, ook nu zijn de wolven onder ons'. En hij bedoelde de mensen die met Nazi's heulden, hij had ze talrijk in de kerk onder zijn gehoor zitten, dat wist hij maar al te goed. Hij was door zijn kapelaans gewaarschuwd om dit niet te zeggen, niet te preken, maar de pastoor zei tegen de kapelaans: "Ik mag niet zwijgen, ik moet het zeggen." En hij wist heel goed wat de consequenties als herder zouden zijn. Na de Mis werd hij bij de sacristie door enkele verraders opgewacht, ternauwernood heeft hij Dachau overleefd. Uiterlijk als een schim van wie hij ooit was, kwam hij terug, deels blind geslagen, maar geestelijk sterker dan voorheen.

Bijbelse schaapskooi

We hebben herders nodig en je merkt ten tijde van de coronacrisis, wat het betekent als er mensen in ons land opstaan die betrouwbaar zijn en die leiding nemen. Je voelt van nature aan, wie je kunt volgen en wie niet. Het gaat om een schaapskooi vandaag. Hoeveel schaapskooien kende Jezus eigenlijk en hoe zagen die er uit in die

tijd? Bijbelse schaapskooien zijn eigenlijk heel simpel: geen dak, maar een open vlakte, wat muren en een veilig gevoel voor de schapen daarbinnen. Gewoon een eenvoudige muur rond een weide. Nou ja, de dief kan er wel overheen klimmen, da's dus degene die niet door de deur binnenkomt! De stal is de ruimte die de herder voor de nachten gebruikte om de volgende dag verder te gaan. Zelf sliep hij als herder in de uitsparing - als een deur - als een deurwachter - als een poort. Opdat ze in- en uitgaande weidegrond zouden vinden.

men in die eerste vertaling van de bijbel het woord hof van de schapen bedoelde, dan komen we het Evangelie misschien duidelijker op het spoor.

Eerste voorhof

Ik neem u in gedachten dan ook graag mee naar de immens grote tempel van Jeruzalem; ook al bent u misschien nooit in Jeruzalem geweest, maar ziet u dat hele complex een beetje voor u? Doe uw ogen eens op een kiertje; ziet u die grote muren, die poorten? Ziet u het voor u? Die ommuring om u heen, de blauwe hemel, de zon boven u,

Grieks

De kans is groot dat Jezus deze woorden in de tempel sprak – het Griekse woord voor schaapskooi is hetzelfde als het woord voor voorhof. Ik bedoel het Griekse woord *αὐλή* (spreek uit 'aulé'), zoals het in de grondtekst staat, de betekenis is daarvan 'hof van de schapen'. Stel dat Jezus deze woorden daar in die voorhof gesproken heeft – stel dat – want de enige aanduiding die wij krijgen is: 'In die tijd zei Jezus'. Stel dat

ziet u het? Voelt u het ook?: Hier is het veilig voor de mensen, voor Gods schapen, ze zijn voor hun gevoel heel dichtbij God. Als je geen Jood was, dan mocht je gaan tot in de voorhof van de heidenen, nee, niet verder, daar stond immers de doodstraf op, beslist niet verder, dat mochten ze niet. Dat liet iedere niet Joodse bezoekers wel uit zijn hoofd.

Tweede voorhof

Maar Jezus was een Jood, Hij

mocht nog één voorhof, nog één poort verder lopen, daar in die tweede voorhof mochten alleen de Joden komen, zij kwamen nog iets dicht bij God! Ziet u Jezus daar in gedachten staan? Binnen die ommuring, onder de blauwe hemel, en al die Joodse mannen luisterden naar Hem. Hij kijkt naar die poort, waar de voorhof achter is met allen die niet Joods waren. Hij ziet de voorhof met mensen die niet verder mochten. Die vaak weinig of niets wisten van het verbond van God met de Joden. En dan zegt Jezus, misschien wel kijkend naar die andere voorhof: 'Maar ik heb ook nog andere schapen, die niet uit deze schaapskooi komen, het moet een eenheid worden. Ook die moet ik leiden, ook zij zullen naar Mijn stem luisteren: dan zal er één kudde zijn, met één Herder.' De priesters mochten nog één voorhof dicht bij God komen. Het was de hogepriester van het jaar geoorloofd de laatste voorhof binnen te gaan. Hij mocht het jaarlijkse wierookoffer brengen, zoals Zacharias eens deed. Op die plaats mocht niemand naar binnen, alleen de hogepriester, slechts éénmaal

per jaar op de dag van de grote verzoening.

Uiteindelijke voorhof

Daar hing een voorhangsel voor, een doek van purper rood en hemelsblauw met engelen erop geborduurd, een doek van bijna negen meter hoog, het staat allemaal met maten en kleuren bij Leviticus in het Oude Testament beschreven. En dat gordijn scheurt als de Goede Herder voor ons aan een kruis sterft. 'In wiens mond geen bedrog werd gevonden, uitgescholden langs die laatste weg, en Hij zweeg'. Veel leed deed men Hem aan en weerloos ging Hij verder, als een Lam. In Zijn lichaam heeft Hij de zonden op het kruis gedragen. En die voorhang zou gaan scheuren, zelfs van boven naar beneden staat er uitdrukkelijk. Wij kunnen er geestelijk maar ook letterlijk al niet meer bij, waarmee de bijbel zegt dat een mens dat niet gedaan kan hebben. Alleen God zelf geeft ons zicht op de allerlaatste voorhof, op de plaats waar Hij woont. De Goede Herder stierf en de aarde sidderde en het voorhang scheurde van boven tot onder. En de wereld kreeg zicht op het

hoogheilige. Geen drempels meer, geen onderscheid meer, en iedereen mag in feite delen in dat priesterschap van de uiteindelijke Hogepriester Jezus.

Weer die stem

Vraag blijft: voelt u zich daartoe geroepen? Voelt u zich aangesproken? U komt in ieder geval als geroepen, u staat precies op tijd in de voorhof. Kijk nog maar eens om naar die andere voorhof, alles is open en er zijn geen grenzen meer, u mag zomaar doorlopen naar het Hoogheilige. We hebben zo hard herders nodig voor als dit vreemde en soms angstaanjagende Sabbatjaar voorbij is. Voor als er weer wat vette jaren zullen aanbreken. We hebben u nodig om weer op te starten als het mag en wat zou het een zegen zijn als u zou zeggen: 'Mijn God, ik heb het zo gemist, nu voel ik de waarde en de diepgang meer dan voorheen.' En misschien dan, ja dan, zal er een roepstem klinken in uw hart, die zal zeggen: 'Mijn kind, je hebt Mijn stem gehoord, je hebt geluisterd, je bent niet van de kudde afgedwaald, het is echt waar, Ik meen het echt, want je komt als geroepen!'

Colofon

De pastorale brief is een tijdelijke uitgave van het pastoraal team in Coronatijd. De brief is gericht aan alle parochianen. De leden van het pastoraal team zijn als volgt te bereiken:

Ton Huitink:	06 - 20 57 06 69 a.huitink@pastoraalteam.com
Jaap Scholten:	06 - 31 17 93 54 j.scholten@pastoraalteam.com
Jeanne Gerretzen:	06 - 12 78 24 35 j.gerretzen@pastoraalteam.com
Theo van der Sman:	06 - 51 07 53 32 tllmvandersman@kpnmail.nl
André van Boven:	06 - 57 54 11 73 a.vanboven@pastoraalteam.com

Vieringen online Uitzendingen vanuit de O.L.V. Basiliek te Zwolle

Gedurende de periode zonder openbare vieringen in de kerken van onze parochies gaat de eredienst toch door. Het pastoraal team verzorgt iedere dag een Eucharistieviering die via het internet wordt uitgezonden. Op maandag om 18.30 uur, op andere weekdays om 19.00 uur en op zondag om 10.00 uur. De vieringen zijn te vinden op:

[Facebook.com](https://www.facebook.com/basiliek.olvzwolle.3)
zoek op 'basiliek.olvzwolle.3'

[Youtube.com](https://www.youtube.com/channel/UC...)
zoek op 'OLV basiliek Zwolle'